

Fiskere, og de have Krav paa Hjælp fra Statens Side for at kunne drive deres Fiskeri paa en noget mere indbringende Maade. Vi ere jo i Øjeblikket saaledes stillede, at vi til Trods for, at vi gerne vilde, ikke kunne anlægge de nødvendige Fiskerihavne paa Vestkysten, fordi Naturforholdene der træde hindrende i Vejen. Men saa mener jeg rigtignok, at Staten til Gengæld skulde gøre, hvad den kunde, for at ophjelpe Fiskeriet paa Østkysten, hvor der er Betingelser for at anlægge Havne. Staten har jo vist, at den nok vil ofre Penge derpaa. Jeg behøver kun at nævne den Havn, der for 2—3 Aar siden blev anlagt ved Grenen, hvortil Staten ofrede meget store Summer, og som maaske ikke har synderlig større Betydning for Fiskeriet i al Almindelighed, end en Havn ved Hurup kunde have. Naar derfor disse energiske Fiskere, støttede af en stor Del af Befolkningen, komme med dette beskedne Andragende og forlange 58,500 Kr. til Anlæg af en Havn ved Hurup, saa har jeg det Haab og den Tro, at hverken Rigsdagen eller Regeringen vil lukke Ørene derfor, men beredvilligt yde Tilskud.

Jeg vil indrømme, at som Sagen staar i Øjeblikket, kan Finansudvalget ikke her give den sin Tilslutning og erklære sig villigt til at gaa med til Tilskuddet, da der, saa vidt mig bekendt, endnu ikke har foreligget noget Aktstykke for Finansudvalget. Men jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil tage Sagen op saa hurtigt som muligt, at der her st. ved tredie Behandling i Aar maa komme et Forslag om Tilskud til en Havn ved Hurup, og at det maa kunne blive vedtaget. For hvert Aar der gaar, tabes der Penge, og jeg tror ikke, det er den Slags Sager, vi skulle udskyde med den Motivering, at Statskassen ikke har Overflod af Penge i Øjeblikket, og at vi leve i daarlige økonomiske Tider. Det er nemlig min Overbevisning, at det er den Slags Ofre, som Staten bør og skal bringe, og som den i Virkeligheden aldrig har noget Tab af. Maaske en anden vil sige, at et direkte Tab faar Staten, fordi den aldrig faar direkte Renter af sine Penge. Men hvor Staten yder Bidrag, og hvor Befolkningens Skatteevne derved forøges gennem forbedrede Indtægter, der vil Staten faa sine Renter ad Omveje. Dette skulde Staten ikke være blind for.

Jeg vil derfor udtale det Haab, at der ikke her vises Sparsommelighed, og at dette Forslag ikke afvises med den Motivering, at vi i Øjeblikket ere nødte til at

spare alle Vegne, ogsaa paa Tilskud til Havneanlæg. I dette Tilfælde ere alle enige om, hvor Havnen skal være, alle de, der kende Forholdene, ere enige om, at Havnen er nødvendig. Derfor bør Staten ikke holde sig tilbage fra at yde Tilskud. Jeg skal tilføje, at den Komité, der har sat sig i Spidsen for denne Sag, ogsaa har været saa forudseende, at den har sikret sig et stort Opland omkring det Punkt, hvor Havnen skulde lægges, for at ikke Privatspekulation i Byggegrunde skulde komme til at spille en Rolle. Der er baade Areal nok til Fiskernes Redskaber og til andet Brug, om det skulde vise sig nødvendigt.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa det varmeste anbefale, at denne Sag tages under velvillig Overvejelse. Jeg skal straks sige, at jeg ikke venter at faa Forslaget vedtaget nu. Jeg bliver vel nok nødt til at tage det tilbage ved denne Behandling, men jeg vil gøre det i det Haab, at det saa vidt muligt kommer frem igen til tredie Behandling, saaledes at det allerede kan komme med paa den foreliggende Finanslov.

H. Neergaard: Under dette Budget var der flere Punkter, som jeg kunde have Lyst til at omtale, men da de ærede Ordførere have omtalt disse Punkter paa en Maade, der i væsentlig Grad tilfredsstiller mig, skal jeg indskrænke mig til kun at tale om et ganske enkelt Punkt i Betænkningen.

Under Nr. 186 staar omtalt et Samraad. Der staar følgende: „Til Opførelse af et nyt Rigsarkiv samt til Tilvejebringelse af forøgede Lokaler paa Slotsholmen til Brug for Ministerierne m. v. Ved Samraad er forhandlet om, hvilke Foranstaltninger der er truffet i Anledning af Bygningsinspektørens Forsømmelighed“. Det, der her er foregaaet, er, at en Statsemedsmand er bleven afskediget paa Grund af Forsømmelighed, som der staar i Betænkningen. Det, at en Embedsmand her i Danmark bliver afskediget paa Grund af Forsømmelighed, er noget, der kun sjælden finder Sted og højst sjælden bør finde Sted, og naar det sker, vil man naturligvis nøje tænke over, hvad der er Aarsagen, og nøje overveje, om der er tilstrækkeligt fyldige Grunde til et saadant Skridt. Det kan naturligvis ses fra flere Sider, og jeg skal tillade mig, saa godt som det er mig muligt, at fremføre nogle Bemærkninger til Forsvar for den paagældende Bygningsinspektør. Ministeren har jo i Finansudvalget faaet Støtte til sit Syn paa Sagen, til Afskedigelsen af denne